

NY SVENSK FISKERITIDSKRIFT

ORGAN FÖR SVENSKA FISKAREFÖRBUNDET

UTGIVARE: FISKERIINTENDENTEN DR. N. ROSÉN, GÖTEBORG.

Nr 8

15 APRIL

1931

Vid återgivande av artiklar i denna tidskrift skall källan angivas.

Svenska Fiskareförbundets

den 17 mars 1931 ajournerade årsmöte äger rum å Kungl. Lantbruksakademiens stora sal, Mästersamuelsgatan 47, Stockholm, *lördagen den 9 maj kl. 12.*

Vid mötet förekommande ärenden:

Val av ordförande för dagen.

» » två justeringsmän.

» » två revisorer och två revisorssuppleanter.

Fastställande av utgifts- och inkomststat för år 1932.

Styrelsens förslag om rese- och traktamentsersättning åt styrelseledamöterna.

Val av 30 ledamöter i förvaltningsrådet.

Vid mötet väckta ärenden.

Sekreteraren.

Protokoll hållet vid Svenska Fiskareförbundets årsmöte å Kungl. Lantbruksakademiens stora sal i Stockholm den 17 mars 1931.

§ 1.

Hälsades de närvarande välkomna av styrelsens ordförande, justitierådet P. von Seth, som därefter utsågs att leda dagens förhandlingar.

§ 2.

Framlämnades fullmakter av W. Svensson och C. H. Eriksson att vid mötet företräda den förre Kungsörs Fiskevårdsförening, den senare Köpings Amatörfiskareförening.

§ 3.

Efter förslag av styrelsen kallades professorn, dr Einar Lönnberg till förbundets hedersledamot.

§ 4.

Styrelsens årsberättelse för år 1930, som varit införd i tidskriften, godkändes utan uppläsning.

§ 5.

Revisorernas berättelse för år 1930 föredrogs och beviljades styrelsen full och tacksam ansvarsfrihet.

§ 6.

Omorganisationsförslaget behandlades, varvid ordföranden först framhöll, att det vilande stadgeförslaget måste i sin helhet antagas eller ock avslås.

Fiskeriinstruktör *Hjalmar Skoglund* var mycket betänksam gentemot stadgarnas och den föreslagna planens lämplighet; hade gärna sett att fiskeriföreningarna tidigare hade fått del av dem med förfrågan, huruvida de vore villiga att ingå i förbundet; fiskarna på hans kust vore föga benägna för en riksorganisation.

På förfrågan av fiskeriinstruktör *M. Tideman* rörande tolkningen av 1:sta stycket i § 2 meddelade *ordföranden*, att, under det att ekonomiska föreningar enligt lag vore skyldiga att vara inregistrerade, detta ej vore fallet med icke-ekonomiska föreningar. Ifrågavarande bestämmelse betydde blott, såvitt anginge dessa senare, att de skulle hava stadgar, som innebure, att de hade en någotsånär fast organisation och särskilt, att de hade en styrelse, som kunde företräda dem utåt, eventuellt även en ordnad revision, så att de kunde erkännas vara juridiska personer.

Fiskare *Sam. Corneliusson* hade redan avstyrkt det första förslaget till »Riksorganisation för fiske»; sedermera hade bildats Svenska västkustfiskarnas Centralförbund, som hade en arbetsordning i många fall liknande den nu för förbundet föreslagna och som arbetade med framgång på sitt område; ville hava tre olika huvudföreningar, icke en som arbetade på tre sektioner; intressena inom de särskilda områdena vore allt för olika för att tåla inblandning från andra håll; i avseende å gemensamma intressen kunde samarbete ske i alla fall; det behövdes ej en så stor organisation som den här föreslagna, vilken droge allt för mycket pengar. Yrkade avslag.

Hjalmar Skoglund. I Gävleborgs län hade de en gammal förening, som nu hade mellan 500 och 600 medlemmar; den hade börjat med små medel men hade i alla fall utträttat mycket för sina medlemmar; trodde att i en stor organisation meningarna skulle gå så i sär, att föga nytta vunnas; länsorganisationerna utträttade mest; ville ej att Svenska Fiskareförbundet skulle rycka bort från deras förening sådant arbete som t. ex. anskaffande av billigare förnödenheter; vissa bestämmelser i stadgarna vore ej lyckliga; så vore 25 kr. i inträdesavgift och 10 kr. i årsavgift ej bra; § 10 vore för vidlyftig.

Fiskerikonsulent *C. H. Schager*. Det vore illa ställt nu på många håll; varför ej begagna tillfället att rycka upp Svenska Fiskareförbundet för att på sätt nå förbättringar.

Ordföranden. Då förslaget om omorganisation av Svenska Fiskareförbundet först framkom, ställde sig styrelsen mycket tveksam, man ansåg det dock vara bättre att omorganisera förbundet än att det bildades en andra riksförening, som konkurrerade med förbundet, vilket syntes vara att befara. Själva stadgeförslaget vore mycket oskyldigt; det berörde blott formerna, inom vilka man skulle arbeta, och dessa vore rätt förstådda nog så smidiga; det vore ingalunda meningen att tvinga hjälp på någon, om ej hjälp begärdes; det borde observeras, att förbundet skulle vara utslutande en idéell, ej alls en ekonomisk förening; inom stadgarna rymdes många arbetsformer; vad som bleve resultatet av arbetet bleve kanske mindre resultatet, utan mest de anslutna föreningarnas sak.

Efter framställd proposition om avslag eller bifall till godkännande av det vilande stadgeförslaget antogs detta.

§ 7.

Val av styrelse. Sedan herr G. Arvidsson meddelat, att fiskeriinstruktörföreningen för sin del ansett, att den nya styrelsen för

det första året huvudsakligen borde tagas ur den gamla styrelsen, fiskeriintendenten Ågren talat för, att fiskare skulle ingå i styrelsen för att leda utvecklingen i av dem gillad riktning samt av de föreslagna fiskeriinstruktör Hj. Skoglund, fiskare Sam. Corneliusson och fiskeriintendent N. Rosén bestämt avsagt sig valdes till styrelseledamöter för ett år;

justitierådet P. von Seth, fiskeriintendent T. T. Ekman, fiskerikonsulent C. H. Schager, disponent Karl Martin, fiskeriintendent Chr. Hessle, fiskeriintendent H. Ågren samt fiskare V. Månsson, Nynäshamn.

§ 8.

Till *styrelsesuppleanter* valdes: fiskare Georg Engström, Vällö, fiskare Carl Malmström, Lugnhamn, fiskare Nils Jönsson, Limhamn och fiskare Georg Karlsson, Hammarön.

§ 9.

Antalet av medlemmar i förvaltningsrådet bestämdes till 30.

§ 10.

Då allt för få fiskeriföreningar fattat ställning till frågan om inträde i förbundet, beslöts att för val av medlemmar i förvaltningsrådet ajournera mötet till lördagen den 9 maj 1931 kl. 12 på dagen på av styrelsen bestämd lokal, varom meddelande skulle ske i tidskriften.

§ 11.

Den å mötets föredragningslista upptagna punkterna *bestämmande av årsavgifter för år 1932* upptogs ej till behandling, eftersom årsavgiften bestämts i de nya stadgarna.

§ 12.

Arbetsplanen och framställning om statsbidrag.

Byråchefen *K. A. Andersson* ville framlägga den uppfattning, han från början alltid hyst. Den föreslagna apparaten vore för tungrodd med huvudarbetet från ett centralkontor; länsföreningarna kände bäst till behoven i orterna, varför programmet borde gå ut på att få starka föreningar i orterna; då dessa blivit kraftiga, skulle det nog visa sig, om gemensamma arbetsuppgifter föreläge; vid framtida sammanträden med ombud från dessa föreningar skulle det framgå, om tiden vore mogen att uppgöra en mera omfattande plan för samarbetet.

Hjalmar Skoglund ville ej att andra skulle fräntaga länsföreningarna deras arbetsuppgifter; fiskarena hade talrika och stora svårigheter att kämpa emot, t. ex. för att få pengar lånevägen; om det vore så gott om pengar, att den föreslagna budgeten kunde

fyllas, så vore det bättre att använda dessa till att hjälpa fiskarena till inköp av behövliga redskap, såsom på hans trakt falsningsmaskiner, autoklaver och dylikt; trodde att åt länsföreningarna utlånade summor av sådan storlek skulle göra underverk; yrkade bordläggning av frågan till dess man finge se anslutningen från föreningarna, vilken talaren hoppades bliva stor.

Herr *Bengt Persson*. Det gällde ej det ena eller det andra av alla olika önskemål utan det hela; därför skulle en centralorganisation bliva till nytta. En fördelning av de möjliga summorna mellan alla fiskare skulle resultera i onyttigt bortplottring; finge man blott rätt person till sekreterare, skulle han nog vara värd ordentlig lön och bliva till ovärderlig nytta; en centralorganisation skulle verka bl. a. som en upplysningsbyrå, från vilken man skulle kunna få uppgifter i en mängd viktiga avseenden; bättre och bättre allt efter som den finge tid på sig.

Herr *E. Olsson*. Fiskareförbundet hade fört en tynande tillvaro; organisationen hade börjat i toppen i stället för i botten; hade den utgått från starka länsföreningar, skulle den varit vida kraftigare än nu. Arbetsplanen borde få vila tills fiskeriföreningarna genom ingående i förbundet visat sitt intresse. Flera ändringar i stadgarna behövdes, t. ex. angående rösträtten; förvaltningsrådet borde väljas på annat sätt än å årsmötet, valet borde ske genom länsförbunden.

Hjalmar Skoglund framhöll, huru som hans länsförening hade med framgång arbetat för fiskarebefolkningens intressen och att de penningmedel, som stått till förfogande, hade med största sparsamhet och omtanke utnyttjats; de s. k. bensinskattemedlen hade varit till stor välsignelse. Yrkade för närvarande avslag å förslaget till arbetsplan; styrelsen borde komma in med en ny.

Godsägare *J. Wahren*. Det talades om, att man ej borde starta förr, än kraftiga länsföreningar funnes; det hade varit och skulle kanske då också bliva lång väntan; fiskarena vore ovanligt självständiga och ville ej gärna underordna sig, varför de vore svåra att organisera. Att den under lång tid nog så obetydliga Göteborgs och Bohusläns Havsfiskeförening ryckts upp till sin nuvarande, kända ställning, därför hade den att tacka två landshövdingars intresserade och osparda arbete; visst vore kraftiga länsföreningar önskvärda, men

*) I debatten hade satts ifråga, att någon länsfiskeritjänsteman skulle mot obetydligare ersättning kunna tjänstgöra som sekreterare; detta yttrande kom ej att antecknas i konceptprotokollet.

man kunde ej vänta på, att sådana hunnit bildas överallt. Ansåg icke, att de i den föreslagna staten upptagna ersättningarna vore för höga; ett ordentligt arbete borde betalas ordentligt; gratisarbete av t. ex. fiskeritjänstemän*) borde ej sättas i fråga; hoppades att saken kunde klaras till det till 9 maj ajournerade mötet.

Bengt Persson yrkade på antagande av arbetsplanen.

Georg Engström meddelade, att i Södra Kalmar länsområde c:a 90% av kustfiskarna vore organiserade.

Sam. Corneliusson. I Bohuslän finnes c:a 1000 fiskare i en lokalförening; knappt 2% av fiskarna stodo utanför, de hade i sin förening fått lära sig att hjälpa varandra, lämnade t. ex. bidrag efter viss procent av fångsten; komme en sekreterare för hela landet och sökte arbeta för västkusten, skulle han misslyckas; på västkusten vore de själva kännare och skulle ej tåla, att man kommer från Stockholm för att hjälpa dem; fiskeförhållandena vore för växlande, för att en centralledning skulle kunna uträtta något; men i sådant, varom man kunde enas, borde man ju kunna samarbeta ändå. Talaren anförde vidare flere förhållanden för att visa, att man på västkusten kunde vara självständiga.

Fiskeriintendenten *Ågren* trodde ej, att tiden ännu vore mogen för en så dyrbar administrationsapparat; herr Corneliusson hade visat, huru svårt det vore att ena; byråchefen Andersson hade framhållit lokalföreningarna; dessa vore de som, med små medel, kunde göra det egentliga arbetet; anslöt sig till yrkandet om avslag och önskade att styrelsen finge i uppdrag att utarbeta en ny arbetsplan, där det särskilt togs hänsyn till hjälp åt lokalföreningarna och deras stödjande.

Fiskeriinstruktör *M. Tideman* var i huvudsak ense med S. Corneliusson, K. A. Andersson och H. Ågren.

Mötet beslöt att i ärendet skulle utarbetas ett alternativt statförslag, som skulle framläggas vid det till den 9 maj ajournerade sammanträdet.

§ 13.

Höll fiskeriintendenten dr *Gustaf Swenander* föredrag »Om fiske med bottengarn».

Med anledning av föredraget yttrade sig: Fiskeritillsyningsman *J. O. Johansson*, som var rädd att förslaget om sökningsområden på 400 meter skulle medföra för stora fördelar för de större fiskerättsinnehavarna på de mindres bekostnad; det vore för lite

Sekreteraren.

värde i fisket med ålhomnor; även de större delägarna borde i vissa fall kunna tvingas att åtnöja sig med homnor, för att de mindre i stället skulle kunna få använda bottengarn, båda intressena borde tillmötesgå; utanför det enskilda fiskerättsområdet borde de, som icke vore fiskerättsinnehavare få större rättigheter än nu; fiskerintendenten hade stora svårigheter och stort ansvar vid avgivande av de yttranden, vilka lades till grund för K. Maj:ts resp. K. Bef:des beslut i nu förevarande ärenden; trodde det vara lämpligt att detta ansvar delades genom att yttrandena avgäves av en tre-mannakommitté, i vilken fiskerintendenten vore ordförande.

Fiskeriestruktör *M. Tideman*, som talade för det ifrågasatta slopandet av bestämmelser om viss maskstorlek i garnredskap; dessa senare krymte ofta så ojämt, att det vore svårt att även med god vilja följa bestämmelserna. Dr *Svenander*, som ville framhålla, att det visst icke vore meningen att taga något ifrån de små fiskevattensägarna; det vore meningen att K. Bef:de skulle kunna medgiva undantag från den allmänna bestämmelsen; han hade också ifrågasatt vissa för strandägarna inskränkande bestämmelser i avseende på rätten att sträcka sina redskap utanför strandrättsområdet.

Dr *Svenander*, som ville framhålla, att det visst icke vore meningen att taga något ifrån de små fiskevattensägarna; det vore meningen att K. Bef. skulle kunna medgiva undantag från den allmänna bestämmelsen; han hade också ifrågasatt vissa för strandägarna inskränkande bestämmelser i avseende på rätten att sträcka sina redskap utanför strandrättsområdet.

Herr *W. Svensson*, som instämde i yrkandet om ersättande av bestämmelser om viss maskvidd med minimimått på fisk; det vore t. ex. beklämmande att se de nu vanliga mängderna av under vintern med not fångad smågös, som togrfördes.

Herr *C. H. Eriksson* talade i anledning härav för fiskevård och uttryckte sin tacksamhet för vad han under mötet haft tillfälle att höra och lära.

§ 14.

Antecknades, att omkr. 90 à 100 personer närvarit vid mötet.

Stockholm som ovan

Justerat

P. von Seth.

Thorsten Ekman

Protokoll hållet vid Svenska Fiskeriförbundets styrelses sammanträde å Hotel Anglais i Stockholm tisdagen den 31 mars 1931.

Närvarande: justitierådet *P. von Seth*, fiskerintendenten *T. T. Ekman*, fiskerikon-sulenten *C. H. Schager*, disponenten *Karl Martin*, fiskerintendenten *Hugo Ägren*, fiskare *Carl Malmström* och fiskare *Georg Karlsson*.

§ 1.

Valdes till ordförande justitierådet *P. von Seth*, till vice ordförande dr *T. T. Ekman*, till sekreterare och kassaförvaltare dr *T. T. Ekman* och till vice sekreterare disponenten *Karl Martin*.

§ 2.

Beslöts, att vissa ärenden skulle förberedas inom särskilda sektioner, nämligen för österhavsfisket, sötvattensfisket och västerhavsfisket, och utsågs till medlemmar inom sektionerna: för österhavsfisket: fiskerintendenten *Chr. Hesse* sammankallande, fiskare *V. Månsson*, disponenten *Karl Martin* och fiskare *Georg Engström*, samt för sötvattensfisket: fiskerintendenten *T. T. Ekman* sammankallande, fiskerikon-sulenten *C. H. Schager*, fiskare *Carl Malmström* och fiskare *Georg Karlsson*. För Västerhavsfisket utsågs tillsvidare ingen sektion. Styrelsens ordförande skulle hava rätt och lämnas tillfälle till att deltaga i de olika sektionernas sammanträden.

§ 3.

Beslöts, att hos årsmötet föreslå, att styrelseledamöterna skulle berättigas att för inställelse till sammanträden utanför boningsorten uppbära resekostnads- och traktamentsersättning under hela löpande arbetsåret enligt följande grunder: resekostnadsersättning, järnväg 3:dje klass, ångbåt salongsplats, annat färdstätt enligt allmänna resereglementet, dock att, där buss- trafik finnes inrättad, högre ersättning än för sådan ej får debiteras; traktamentsersättning för dag 9 kr. och för natt, vartill räknas tiden mellan kl. 12 midnatt och kl. 6 f. m., 6 kr.; ersättning för dag, varunder hemkomst sker före kl. 10 f. m. får ej debiteras.

Med förslag rörande ersättningar åt medlemmar av förvaltningsrådet skulle bero, till dess tillgängliga anslag förelågo.

§ 4.

Meddelades, att statsbidrag för utgivande av tidskriften under år 1930 beviljats med 3.000 kronor.

§ 5.

Föredrogs en skrivelse från Ångermanlands havsfiskeriförbund med hemställan om åtgärder för åstadkommande av söndagsvila för fiskare. Remitterades till Österhavsfiskesektionen för beredning.

§ 6.

Föredrogs en skrivelse från fiskerikon-sulenten *Klas Ahlmér* i anledning av den i § 11 av styrelsens protokoll den 17 febr. 1931 föredragna skrivelser från fiskerintendenten *N. Rosén*, och lades till handlingarna.

§ 7.

Uppdrogs åt sekreteraren att hos de hushållningssällskap, som ej redan voro medlemmar i Förbundet, göra framställning

om ingående i detta, samt att hos hushållningssällskapen hemställa att dessa, efter samarbete med vederbörande länsfiskeriföreningar ville lämna förslag till lämpliga medlemmar i Förbundets förvaltningsråd. Motsvarande hemställanden skulle också göras till de större fiskeriföreningarna.

§ 10.

Beslöts, att till disponenten *Hj. Oldenburg* framföra styrelsens tacksamhet för den välvilja och gästfrihet, varmed han anordnat Förbundets gemensamma middag vid årsmötet.

Stockholm som ovan

Justerat:
P. von Seth.

Thorsten Ekman.

Om utmärkning av fiskeredskap.

I § 7 av allmänna fiskeristadgan står: »Skeppare eller den, som fartyg förer, vare pliktig att noga tillse, det han ej utan nödvång med fartyget eller därav bogserat föremål överfar fiskeredskap, som med vettar eller flytspån försedd är, så att den skönjas kan, och ej i vanlig segelled finnes utlagd.» Detta är det enda stadgande gällande för landet i dess helhet beträffande utmärkning av fiskeredskap utsatta för fångst, som nu existerar. Bestämmelsen i fråga är ju ganska obestämd till sin formulering och har också givit upphov till många konflikter mellan fartygsbefälhavare och fiskare bl. a. naturligtvis av den anledningen, att ingenting alls sägs om, *hur* de tecken skola vara beskaffade, varmed ett redskap utmärkes.

För en del av våra farvatten, nämligen Kattegat, Öresund samt farvattnen längs svenska kusten från Falsterbo till Simrishamn har i konventionen med Danmark den 14 juli 1899 angående fiskeriförhållandena i de till Sverige och Danmark gränsande farvattnen, fastställts vissa bestämmelser (§ 4) rörande de regler, som skola iakttagas, för att redskap skall anses vara behörigen utmärkt. Dessa regler äro bl. a. följande:

»1. *Bottengarn, ålhommesätt, räkrusor, strandsätt för lax* och annan dylik redskap, som är fäst vid pålar, skall vid huvudpålen eller den yttersta pålen vara försedd med en mörk flagg, som är minst en och en halv meter över vattnet.

2. *Ryssjor* (hommor), som icke äro fästade vid pålar, skola, när de sättes spridda, var för sig vara utmärkta med en upprättstående stake utan topp-tecken, vilken räcker minst tolv decimeter över vattnet. Utsättas ryssjorna (hommorna) i rad, kan avmärkningen inskränkas till en sådan stake för de två yttersta ryssjorna i raden och en boj eller mindre stake för var och en av de övriga ryssjorna.

Tinor skola vara utmärkta genom en flytande träklabb.

3. För annan faststående redskap, vare sig densamma är bottensatt eller flyter närmare ytan, skall vid vardera ändan av länken anbringas en stake, med eller utan tunna, vars topp räcker minst tolv decimeter över vattnet och är utmärkt med en flagga tre decimeter i fyrkant, för den ändan av länken, som står i kompassens östliga halvcirkel (från norr genom ost till syd) samt två trekantiga, tre decimeter långa flaggor för den ända, som står i kompassens västliga halvcirkel (från syd genom väst till norr). Mellan dessa märken skall anbringas en mindre stake utan topptecken eller en boj för minst var niohundra-fyrtionde meter.

4. *Drivvad* skall vid notpåsen eller kalven (kilen) vara försedd med bojlina samt en svartmålad kagge eller boj utan topptecken. Vid fiske med snurrevad skall från fartyget vara utsatt en stake med blå flagg i den riktning, varest passagen är fri.

5. *Drivande eller svajande redskap* skall vid den fasta ändan av länken, som är förankrad vid botten eller fastgjord vid båten, utmärkas med en boj utan stake, samt vid den fria ändan med en boj med stake, som räcker minst tolv decimeter över vattnet.

Drivande redskap skall, när fisket sker i Öresund, om natten föra en vit lanterna på denna stake; svajande redskap skall föra en trekantig flagg.»

Att märka är, att dessa regler endast gälla för de områden, som äro gemensamma för de båda ländernas fiskare men ej för de områden vid kusterna, som är endera landets undersåtar uteslutande förbehållna. Detta gör, att t. ex. bestämmelserna om utmärkning av bottengarn, ryssjor och dyl. redskap, som i allmänhet endast användes i strändernas närhet, knappast ha någon praktisk betydelse.

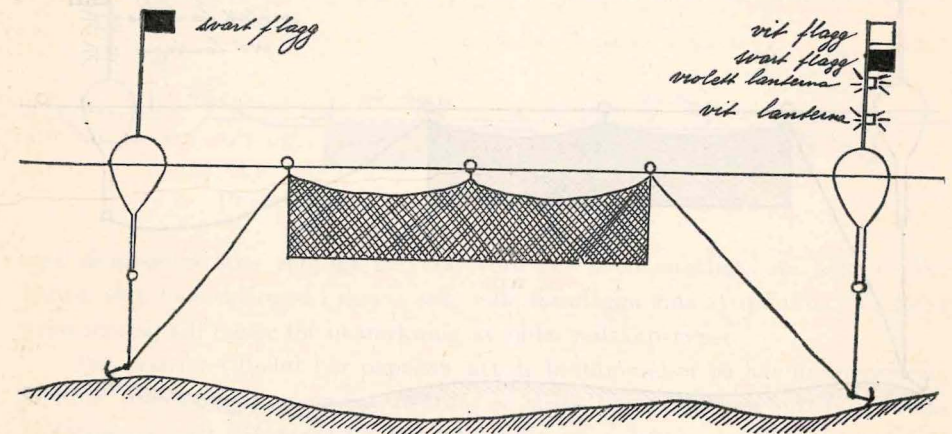
Det har sedan ganska länge såväl av fiskare som av målsmän för handels- och örlogsflottorna uttalats önskemål, om att enhetliga bestämmelser måtte utfärdas rörande behörig utmärkning av fiskeredskap, så att å ena sidan fiskarna kunde känna sig mera trygga än nu för översegling av redskapen, och om sådant inträffat, kunde hava laglig rätt till ersättning, och så att å andra sidan fartygsbefälhavare lättare än nu kunna undvika att överfara utsatt fiskeredskap. Särskilt beträffande bottengarnen har framhållits önskvärdheten av deras utmärkning nattetid, på grund av den risk, som mindre farkoster löpa att haverera vid påsegling av ett bottengarn med dess många pålar och stag.

Hithörande spörsmål, som äro ganska invecklade och vidlyftiga, äro för närvarande under överbärande hos myndigheterna. Det torde emellertid dröja en tid, innan något definitivt förslag till bestämmelser kan framläggas, då ju saken tål att grundligt undersökas.

Det enklaste hade ju onekligen varit, om man hade kunnat låta de bestämmelser rörande fiskeredskaps utmärkning, som intagits i den svensk-danska konventionen, bli gällande för hela landets sjöterritorium. Granskar man dessa

bestämmelser litet närmare, finner man emellertid, att de i åtskilliga avseenden äro rätt bristfälliga. Särskilt påfallande är ju, att bestämmelser om utmärkning nattetid fullständigt saknas för flera redskapstyper, och i de fall, då sådana bestämmelser finnas, äro de antingen mycket knapphändiga eller otillfredsställande. Så torde t. ex. bestämmelsen, om att svajande redskap nattetid skall föra en trekantig flagg höra till de mest ineffektiva, som gärna tänkas kan. Enda möjliga utmärkningen under natten är naturligtvis ljus av ett eller annat slag.

Önskligt är givetvis, att fiskarna själva beredas tillfälle att uttala sig i en för deras yrkesutövning så viktig fråga som denna, och är det därför meningen att här och där utefter kusterna hålla sammanträden för överläggningar angående denna angelägenhet.

Utmärkning av redskap förankrad i båda ändar.

Tre sådana sammanträden ha för övrigt redan hållits nämligen med blekingefiskare i Hällevik, Karlshamn och Karlskrona de sista dagarna i februari.

Vid dessa möten uttalades allmänt det stora behovet av att klara och praktiska bestämmelser utfärdades rörande här i frågavarande förhållanden. Åtskilliga förslag till bestämmelser om utmärkning av olika redskap framställdes också. De flesta vid de olika mötena närvarande fiskarna uttalade vig emellertid för ungefär följande bestämmelser:

1. *Bottengarn, strandsatt för lax och andra därmed jämförliga redskap*, som äro fästade på pålar, skola under dagen på yttersta pålen vara försedda med mörk flagg, som når en och en halv meter över vattnet och under natten med en violett lanterna på ungefär samma höjd.

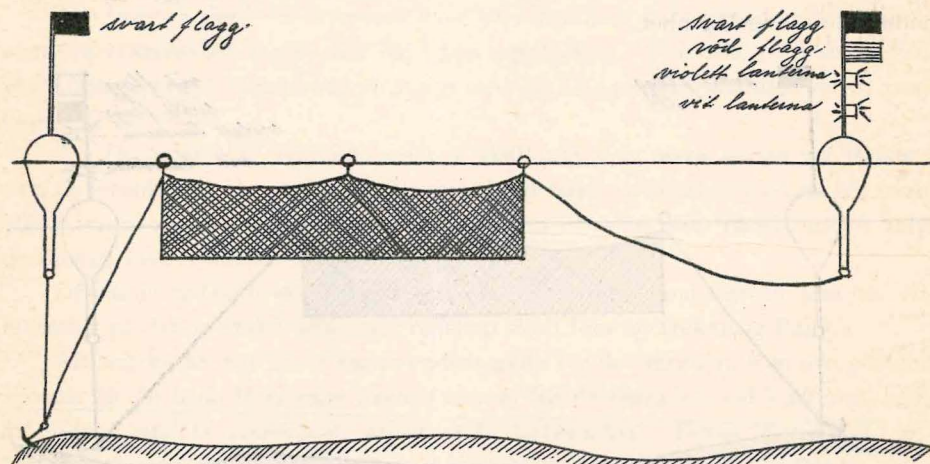
Stå flera dylika redskap i en sammanhängande linje, skall endast yttersta redskapets yttersta påle utmärkas, som ovan nämnts.

Till skydd för sjöfarten och trafiken med mindre båtar kan Konungens Befallningshavande för visst område ålägga ägare av på pålar fästad redskap att nattetid hava dem utmärkta, som i första stycket nämnts.

2. *Ryssjor, hommor och tinor.* Beträffande dessa redskap ansågs i allmänhet särskild utmärkning onödig möjligen med undantag av större ryssjor utsetta i trånga farvatten.

3. *Redskap som är förankrad i båda ändar* skall under dagen vid ena ändan vara utmärkt med svart flagg och vid andra ändan med en vit flagg och en svart flagg samt under natten vid endera ändan med en violett och en vit lanterna den förra placerad 40 cm. lodrätt över den senare. (Se fig. 1).

4. *Redskap förankrad i ena ändan (svajande redskap)* skall under dagen vid den ändan, som är förankrad, vara utmärkt med svart flagg och vid den

Utmärkning av redskap förankrad i ena ändan.

fria ändan med en svart och en röd flagg samt under natten med en violett och en vit lanterna den förra placerad 40 cm. lodrätt över den senare. (Se fig. 2.)

5. *Drivgarn fastjorda vid båt* skola under dagen vid de fria ändan eller högst 120 m. innanför denna ända vara utmärkt med en svart flagg samt på lämpliga avstånd utefter länken med röda flaggor. (Rörande avståndet mellan dessa flaggor gjorde sig olika meningar gällande). Under natten skola drivgarn vid den fria ändan eller högst 120 m. innanför denna ända utmärkas med en violett och en vit lanterna den förra placerad 40 cm. lodrätt över den senare. (Se fig. 3).

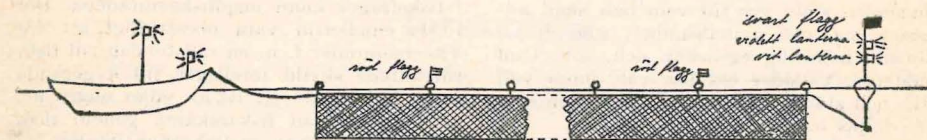
Från flera håll har, som ovan nämnts, framhållits önskvärdheten av, att bottengarn utmärktes nattetid. I Danmark äro bottengarnsfiskare enligt lag ålagda att nattetid utmärka sin redskap med en violett lanterna, och har det därför ansetts lämpligt, att sådana lanternor föreskrevos för utmärkning av bottengarn även i vårt land.

Den vita lanterna, som numera allmänt brukar placeras vid ändan av drivgarnslänken och även ofta vid ena ändan av faststående redskap har, som ofta

påpekats, den olägenheten, att den lätt förväxlas med fartygs ankar- eller akterlanternor eller rent av med ljus i land, varför det ansetts lämpligt, om utmärkningen av dessa redskap nattetid kompletterades med en violett lanterna.

Förslaget om att utmärki i igen av drivgarnslänkens fria ända skulle få placeras högst 120 m. innanför denna ända framställdes därför, att det ofta är brukligt att sätta ett par eller tre garn utanför lanternebojen, för att hindra denna att sno in yttre delen av länken.

Det behöver naturligtvis ej framhållas, att dessa vid mötena i Blekinge framkomna förslag vid en närmare granskning kunna visa sig mindre lämpliga för förhållandena i andra delar i landet. Jag har emellertid velat anföra dem här, för att så många som möjligt må få del av dem. För att få hithörande spörs-

Utmärkning av drivande redskap fastgjord vid båt.

mål så allsidigt som möjligt belysta, vore det även önskligt, om fiskare eller andra, som hava intresse i denna sak, ville framlägga sina synpunkter och helst även förslag till regler för utmärkning av olika redskapstyper.

Det kanske till slut bör påpekats, att de bestämmelser på här ifrågavarande område, som kunna komma att utfärdas ej gärna, utom möjligen i ett fall, kunna få formen av ett *åläggande* för fiskare att ha sin redskap utmärkt på ett visst sätt. Bestämmelserna skulle alltså endast innehålla de regler, enligt vilka redskapen skall vara utmärkt, för att fiskaren skall kunna göra sin rätt gällande i fall av översegling eller därmed jämförlig åverkan å redskapen.

Endast i fråga om bottengarn och andra på pålar fästade redskap har, som ovan framhållits, ifrågasatts, att länsstyrelsen, på grund av den fara för fiskebåtar och andra mindre farkoster dessa redskap inom vissa områden utgöra, skulle få befogenhet att föreskriva, att dessa redskap nattetid skulle förses med ljus.

Chr. Hessle.

Meddelanden och notiser.

Internationella fiskerikongressen i Paris. Kungl. Maj:t har förordnat expeditionschef E. Falk, byrådirektör G. Alm och fiskeriintendent N. Rosén att som ombud för Sverige deltaga i kongressen.

Havsfiskelaboratoriet i Lysekil. Hydr.-biol. kommissionen har till laborator vid den fiskeritekniska avdelningen utsett fil. mag. M. Lundborg.

Fria uttalanden.

Huru en fiskeristyrelse skall vara sammanfatt. Eftersom undertecknad möjligen kan anses hava inlett diskussionen över denna fråga genom förslagsvis framlagda synpunkter, införda i första häftet innevarande år av denna tidskrift, bör det måhända vara tillbörligt göra några erinringar med anledning av fiskeriinstruktören Fabian Olofssons utläggningar över ämnet, som stått att läsa i n:o 4 av N. Sv. Fiskeritidskrift för innev. år.

Jag tror till en början, att vi böra bortse ifrån allt ovederhäftigt prat som kan förekomma och förekommer inom alla yrkesgrupper, om klagomål som höres utan att klaganden själv vet till vem han skall adressera sig, och avundsamhet, som är en allmänt mänsklig egenskap och, som Gud nåde oss, vidlåder oss lite var, inom vad yrke och stånd vi än må tillhöra, men som kan döljas mer eller mindre väl.

Så var det då dessa »godsägare och andra mera framstående personer» i fiskeristyrelserna. Ja, det torde väl ej finnas någon vettig människa som skulle vilja föra fram en sådan mening, som att dessa skulle vara olämpliga i fiskeristyrelserna därför att de äro »godsägare eller mera framstående personer». Vad vi, som i en numera sluten ring av näringsutövare runt Vänerns stränder eftersträva, är, att de nämnder och styrelser som utåt hava att företräda fiskerinäringen, besättas med — som jag i min förra artikel över ämnet nämnde — de bästa administrativa, vetenskapliga, och inom yrkesutövningen erfarna krafter. Dessa må sedan tagas var och inom vilken samhällsgrupp de kunna vara tillfinnandes. Lika viktigt som det är, att kontrollen på andra områden av hushållningen med landets naturtillgångar lägges i händerna på folk som besitta för sitt uppdrag nödiga egenskaper, lika viktigt är det att fiskerinäringen företrädes uteslutande av härför kvalificerade personer.

Herr Fabian Olofssons påstående, att fiskare ej äro användbara i fiskeristyrelserna, var ett betänkligt underbetyg. Om vi antaga att det, mycket lågt räknat, finnes 1000 personer omkring Väneren som besitta insikter och erfarenhet i fiske, så vore det väl ändå bedrövligt om ej inom en så stor intressegrupp, lämpliga bisittare i en fiskeristyrelse kunde utväljas. Jag försäkrar Herr Fabian Olofsson, att med den kändedom jag har om dessa fiskare, finnes bland dem ingen brist på lämpliga kandidater, och sådana som skola veta att hålla

tand för tunga då så kräves men tala, då deras inlägg kan vara till nytta för utredningen av de frågor som äro dem förelagda. Jag får härtill ytterligare tillägga, att om också dessa fiskare i sin hänsynsfullhet kanske ibland genom tystnad reagera mot sådan okunnighet och humbug som de ibland möta, hava de dock ett mycket fint väderkorn, när det gäller att skilja emellan sken och verklighet.

I avseende på fiskarnas förmenta oförmåga att enas om lämpliga åtgärder för fiskets främjande, torde bemärkas, att ej förr än under de senare åren något organ funnits för att framföra en samlad opinion i fiskefrågor inom insjöfiskeområdena. Det torde emellertid vara obestriddligt, att för Vänersområdet f. n. en rad förslag till fisktillväxtens skydd föreligger till avgörande av vederbörande K. B., av vilka några utgått direkt från fiskarekåren genom dess organisation efter vederbörliga beslut på deras föreningsstämmor, medan andra, av fiskerintendenten framställda förslag, i någon mån torde fått färg av de meningsyttringar som framkommit vid de tillfällen, då dessa frågor av honom framförts till diskussion på Vänerens Fiskareförbunds årsmöten. Det är anmärkningsvärt, att fiskerintendenten för distriktet, som dock sitter inne med de största möjligheterna att bedöma fiskerifrågor, dock söker inhämta fiskarens synpunkter, innan han framlägger förslag till nya stadgar, under det att Herr Fabian Olofsson anser hushållningssällskapens fiskeristyrelser kunna undvara dem.

Tja, — i samband med detta drar jag mig till minnes den tid, då fiskeristyrelsen i ett av mellansveriges län hade att till vattendomstolen yttra sig över ett stort kraftbolags ansökan om att få avstänga fiskvägar och laxtrappor i den enda kvarvarande, ej förorenade laxförendet tilloppsälven till ett stort insjöområde som sedan urminnes varit ett laxrikt fiskevatten och därvid, *ej hade något att invända däremot*. Jag skulle tro, att om några insiktsfulla yrkesmän, som endast haft fiskerinäringens bästa för ögonen, setat med i den kommittén, åtminstone ett försök skulle gjorts att för området rädta dess värdefullaste fiskart, som numera betänkligt avtagit av brist på lämpliga platser för dess fortplantning.

Mycket kunde härtill vara att tillägga, men får det ovan sagda vara nog för denna gång.

Sjötorp i mars 1931.

Ö. O. Larsson.